

Strandvlakte

FRANS BEEKMAN

Op de Zeeuwse en Zuid-Hollandse eilanden heeft de zuid-westkant vaak een smal strand en is er sprake van afslag, terwijl de noordoostkant breed is door aangroei. Dit is goed te zien op Voorne, Schouwen en Walcheren. Om de koppen van de eilanden loopt een stroming die zand meeneemt. Ook strandt er wel eens zandbank die vervolgens als 'zandgolf' oostwaarts langs de kust trekt.

Op een breed strand komt het hoogwater niet altijd tot de duinvoet. Evenwijdig aan de zeereep vormt zich dan een vloedlijn met aanspoelsel en dat kan het begin zijn van een langgerekte rij strandduintjes of nieuwe zeereep. In de vloedlijn van rottend afval kunnen planten als zeeraket ontkiemen, die zand gaan invangen. Er ontstaat ook een kleine zoetwaterbel onder zo'n duintje en dan kan zich er biestarwegras vestigen. Als het duintje hoger wordt, slaat er helm aan. Achter een nieuwe zeereep ontstaat zo telkens een vallei, die ook wel 'achterduinse strandvlakte' wordt genoemd. Op de duintjes groeien soms de zeldzame zeepostelein en zeewolfsmelk.

Oostvoorne aan Zee

Omstreeks 1900 lag er aan de noordkant van Voorne een breed strand dat op de topografische kaart Zeehondenplaat heet. Vlak voor het dorp Oostvoorne lag toen onder water een driehoekige ondiepte, die als zandige strandhaak langzaam boven water kwam en waarop zich ook duintjes vormden. Achter deze strandhaak ontstonden

later vlak voor het dorp de slikken van Oostvoorne. Het 'groene' strand kan men zien als een fase in deze ontwikkeling.

In 1902 werd vóór de Zwartelaan in Oostvoorne op het strand een lange houten aanlegsteiger gebouwd tot een diepte in het Brielse Gat. Deze put De Pit was wel acht meter diep. Vanaf de Boompjes in Rotterdam voeren veel dagjesmensen voor een gulden met de Maasnymph van stoomboot-maatschappij Fop Smit en Co naar Oostvoorne en weer terug. Vanaf 1906 kon men ook met de stoomtram van de RTM vanaf de Rosestraat in Rotterdam tot vlak bij het strand van Oostvoorne rijden, waar na 1920 de zeeweg en de kustboulevard zouden komen. In 1965 reed de tram voor het laatst.

Omstreeks 1930 kwamen er jaarlijks wel 30.000 dagtoeristen naar Oostvoorne, die 'allemaal' een ijsje of zure bom op het strand kochten. De prentbriefkaart uit die tijd laat de situatie goed zien. In de verte is vaag de aanlegsteiger met de stoomboot te zien. In de primaire vallei in wording wandelen en spelen de bezoekers. In de Tweede Wereldoorlog werd alles vernield en daarna ging het strand verslikken. Oostvoorne dreigde zo haar strandtoerisme kwijt te raken. Naar het westen toe bleek het groene strand goed berijdbaar voor auto's en tussen 1950 en 2004 lag er het enige autostrand van Nederland.

DR. FRANS BEEKMAN IS OUD-LERAAR AARDRIJKSKUNDE

Aan het groene strand van Oostvoorne aan Zee (ca. 1930). Foto en uitgave Th. J. van der Steeg, Oostvoorne. Collectie F. Beekman

